

Tan sols un picarol ! ...

PARRACS DE LA BOIRA BAIXA

Dies enrera va ocórrer-m un cas que encara no el veig massa clar.

Era dissabte a primera hora de la tarda, i venia de Barcelona, cap a la caseta que tinc llogada en la urbanització de LA CAMPINYA, on m'hi esperen la meua esposa i els meus néts, quan em vaig trobar en un punt accidentat del camí que prudentment hom deu passar amb marxa reduïda. Però jo, distret amb els meus pensaments que em duïen a altres temps, m'hi vaig llançar bastant veloç, adonant-me del mal pas quan ja no podia fer res per a esmenar-me.

Quan vaig tornar l'esma, puix es veu que l'havia perduda, i durant no sé quant temps, encara que em sembla que poc, el cotxe estava amorrat al marge, amb el motor calat, però sense cap desperfecte important, puix havia topat amb terra tova i bardissam.

Vaig sortir-me del mal pas fàcilment, i arrambant-me, em vaig quedar una estona parat, preocupat. Quelcom m'havia ocorregut que encara em voltava pel magí com actual. Reveia unes escenes talment irreal, però que aparentaven tot el verisme de quelcom certament viscut, i m'esforçava en aclarir-les, per més que endebades. I fins en els moments presents, encara estic dubtant: Pertanyien a un ahir ja remot? Eren recents?

Vaig pel camí que mena als avellaners de can Figueres. M'he parat a beure un glop d'aigua a la font de Sant Isidre, que remoreja solitària, i unes sargantanes s'han espantat. Al braç hi duc penjat, cobert amb alfals fresc, el cistell de la beguda, per als homes que treballen «allà-enllà», amb una cassola de «cuní» rostit, pa i el porró de vi. Fa una estona que he deixat els meus amics i he anat a casa, i la Carme m'ha encarregat de dur la minestra als homes.

En la riera, ens l'hem passada molt bé amb els meus companys, remullant-nos: El Sidro de can Pau, el Pere Tura de can Calderí, el Sidro de la Bastida, el Mateuet de can Pou, el Felip de can Paiaigua, i fins aquell negre de Santa Isabel, Santiago, tan bon noi i que neda tan bé. Hem nedat com granes, i ens hem embadalit veient volejar a ran d'aigua, per entre bogues i joncs, els espia-dimonis de tots colors, mentre les serpetes d'aigua passaven esquitllívoles.

Quan m'ha semblat que era tard, m'he posat les calces amb una esgarrapada i la camisola aparracada, i descalç, he apretat a córrer, passant, però, per dintre de la mina que hi ha allí mateix. Per l'era de can Corder, hi he passat com esperitat, perquè les dones no em pareixin a preguntar-me on eren els nois.

Ara m'estic assegut al portal de can Figueres, amb una gran llesca de pa sucant amb vi i sucre, contemplant una embarcació que tallo en escorça de pi amb un ganivet de cuina. La Carme, va d'ací d'allà cridant el bestiar de ploma per a donar-los-hi gra: «Tirones!... Tirones!...», que es veu que això és una locució de la part de Lleida, de Balaguer, d'on és filla ella. El sol iHumina oblíquament, i la fortalesa de colors que

així produeix, crea un paisatge meravellós. La Carme, nova en aquesta terra, és com un òrgan postís, voltat d'anticossos hostils.

És ja de nit. Arriben els homes de la feina. El carro s'ha sentit ja de lluny traquetejar, i els picarols del collar del Menut, inconfusibles, cada vegada dringuen més sonors. El Menut, frisa, a l'atracció de l'abeurada, i tan bon punt el Joan li lleva els guarniments, se'n va pressós a la pica del brancal del pou, on ja hi ha una galleda plena d'aigua amb farina, acabada de pouar, que beu amb gorgjades amples i pausades. Jo m'estic al seu costat, donant-li carinyosos copets amb el palmell de la mà en el coll robust. La nit va cloent-se. Arreu se sent l'activitat que tanca la jornada acomplerta. Qui traguina gábies de «cuní» cap a la cort per a passar-hi la nit a xopluc i a l'escalfor del cavall. Qui lluita maldant amb el llum de carbur, que sempre s'embussa. Qui va amb el llum d'oli a parar taula.

És de matí i plou. Els homes no van al camp. Asclen llenya o van a fer un costal al bosc proper. Jo surto a l'era, amb els esclips i un paraigua desmanegat, a xipollejar. Les oques de can Calderí m'han llucat, i m'empaiten esperitades a la vista del paraigua, vers el qual senten terrible rancúnia, amb l'ocot a! davant. Apreto a córrer i dono voltes al «paíé», saltant pel boll «muíat», i les oques, cansades i decebudes en llur empresa, se'n van fent-se el desentès, i perquè la Caterina les ha escridassades. L'ocot va al davant, sense perdre, però, la «facies» de cap del ramat.

A l'era hi ha cinc bregadores plaçades com una bateria d'artilleria. Els homes, suant a dojo, breguen inacabables manats de cànem blanc i olorós, i les calamuixes vant fent munt, que després serviran per a encendre el foc a la llar a l'hivern, mentre hom s'arrambarà a l'escó. Les fibres sedoses que es produeixen, són pentinades i caragolades, formant precioses bales que hom estiba a l'esgorfa de can Pau, en espera dels compradors. Ara han cridat a nou-hores. Els homes, suats i empolsinats, acudeixen dessota el gran avellaner de l'era, mentre la corriola del pou no para de grinyolar poant aigua fresca. Hi veig el Joan de can Calderí i son fill Esteve; el Joan de can Figueres, el Cisco i el Tasà de can Pau, el Pep Tresó, de can Pep, alt i gruixut com una biga mestra. Els vailets, correm d'una banda a l'altra, ajudant a dur cistells, cassoles, porrons i galledes. Després, provem de manipular les feixugues bregadores, endebades. Decidim anar a la riera a nedar, i pellucar pel camí, alguna fruita de qualsevol quintana.

M'eixiriveixo, i engego de nou el motor. A terra hi veig quelcom, que cullo. És un picarol, un picarol del collar del Menut, que des de noi conservo i que ara duc penjat en l'interior del cotxe, que es veu que amb la batzegada s'ha després. Qui pogués tornar a aquells temps en que el Menut el feia dringar amb una restallera d'altres en el seu collar, quan tirava alegrement del carro cap a mercat a «Gruniers», els dijous, amb la Carme amb els seus cistells d'aneguets per a vendre'ls, i dotzenes d'ous róssos!...

Enric de can Figueres

Estación de Servicio

SANTA EULALIA, S. A.

NUM. 7.423

Carretera de Barcelona

SANTA EULALIA DE RONSANA